

BOEKHOUDING

Tijdens de inventarisaties voor de Drentse Atlas was de helaas onlangs overleden Grieta Fransen zo genereus om alle streeplijsten van Eef Arnolds en mij digitaal over te zetten. Dat nam ons veel werk uit handen waardoor we de uitgespaarde tijd anderszins voor dit project konden gebruiken. We zijn Grieta altijd dankbaar geweest voor haar inzet en steun. Maar toen na tien jaar het verzamelen van Drentse waarnemingen ten einde liep, moesten we de gegevens weer zelf gaan invoeren. Ik heb dat jarenlang uitgesteld, zodat ik inmiddels een flinke achterstand heb. Maar door de berichten dat het nieuwe invoerprogramma aanmerkelijk gebruiksvriendelijker is geworden, ben ik er aan het begin van dit jaar eindelijk mee begonnen.

Net als bij vermoedelijk veel andere mycologen behoren de boekhoudkundige aspecten van het naar paddenstoelen kijken niet tot mijn favoriete activiteiten. Maar eenmaal bezig, bleek het werk mee te vallen en was het soms zelfs leuk om de vele vondsten van de afgelopen jaren de revue te laten passeren. Vooral dankzij de mycologische hoogtepunten doe je zo'n seizoen dan nog eens dunnetjes over.

Wat me achteraf aan 2016 opviel was dat de maand november zo gunstig was voor schorsmycena's. Dit is een groepje Mycena's die in het najaar bij langdurig vochtige omstandigheden op de schors van levende loofbomen groeien. Een van de mooiste is de Blauwgrijze schorsmycena (*Mycena pseudocorticola*), een prachtig kleinood met een hoedje van niet veel meer dan een halve centimeter. Afgelopen november heb ik vrij veel in het Rivierengebied – zeg maar tussen Lexmond en Culemborg – rondgekeken en daar was de Stronkmycena (*M. hiemalis*) met een kleine tien waarnemingen veruit het meest algemeen. Maar ook de zeldzame Bittere mycena (*M. erubescens*) is daar toen drie keer aangetroffen: in een verwaarloosde appelboomgaard, een wilgengriend en in een tuin op de stam van een esdoorn. Dus qua substraatkeuze niet echt kieskeurig. Van de eerste collectie bleek in mijn verzameldoosje een exemplaar vol rode vlekken te zitten, alsof iemand Congorood had gemorst. Volgens het onlangs uitgekomen Mycena-boek (*The genus Mycena – Aronson & Laessoe*) is dit een goed kenmerk van deze soort. Alleen had ik dit zelf nog nooit waargenomen en daardoor vergeten.

De mooiste van alle schorsmycena's zag ik in Duitsland, net over de grens langs de Eems. Ik stond tegen een boom te plassen en ondertussen wat om me heen te kijken. Tot ik m'n gulp dichtknoopte en opeens zag hoe dertig centimeter recht voor me de stam van een eik helemaal bezaaid was met een piepkleine, wijnrode mycena. Het betrof de Lilabruine schorsmycena (*M. meliigena*) die in ons land geldt als bedreigd en met 22 atlasblokken zeldzaam is.

Tot slot nog kort iets over vaalhoeden, waar ik het afgelopen seizoen tien soorten van heb gevonden. De Valse radijsvaalhoed (*H. lutense*) was daarvan met zes vondsten de talrijkste, waarbij opvalt dat alle waarnemingen afkomstig zijn uit vochtige gebieden, variërend van de Weerribben tot het Zwanewater bij Callantsoog, voornamelijk bij wilg maar ook bij berk. De Radijsvaalhoed (*H. crustuliniforme*) zou volgens de Verspreidingsatlas zeer algemeen zijn. Maar dat is totale onzin, tot stand gekomen doordat deze soort vroeger diende als verzamelsoort: als je het niet helemaal wist, noteerde je maar deze naam. Iets waar ik mij vroeger ook wel eens aan bezondigd heb. De echte Radijsvaalhoed is een forse, witte soort die vermoedelijk alleen in het Rivierengebied algemeen is. Ik vond hem tenminste in ruim de helft van alle populierenbermen die ik in november bezocht. Al deze vondsten zijn microscopisch gecontroleerd. Helaas is dat bij *Hebeloma*'s vrijwel altijd noodzakelijk.

door Rob Chrispijn